

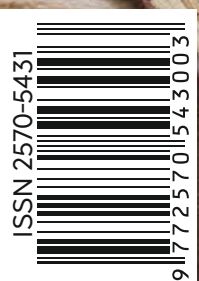
m mosty

Královéhradecké diecéze Církve československé husitské
ročník 4 | číslo 4 | prosinec 2020

rozhovor

Všichni jednou
doplujeme
do přístavu | 3

svátost jáhenského svěcení
Vážně si uvědomuji,
že ke štěstí
stačí málo | 7

Obsah

- rozhovor**
- 3** VŠICHNI JEDNOU
DOPLUJEME
DO PŘÍSTAVU
- ze vzpomínek**
- 5** KRÁSNEJ ŽIVOT
JSEM MĚLA
- chvilka poezie**
- 6** ZIMNÍ DEN
JINÁ NOC
PŘÁNÍ
- krátce o divadle**
- 6** A PASTÝŘI POKLIDNĚ
PODŘIMOVALI...
- svátost jáhenského svěcení**
- 7** VÁŽNĚ SI UVĚDOMUJI,
ŽE KE ŠTĚSTÍ
STAČÍ MÁLO
- osobnosti naší historie**
- 10** TOMÁŠ GARRIGUE
MASARYK A VÁNOCE
- pro tělo i pro duši**
- 11** DESATERO NEJEN
DO KARANTÉNY
– NEJEN PRO SENIORY
- knižní novinky**
- 11** VYDÁVÁME „TOMÁŠ
GARRIGUE MASARYK
A NÁBOŽENSTVÍ“
- vzdělávání kazatelů**
- 12** KNIHOVNICE, INŽENÝR,
UČITELKA, STAVEBNÍ
TECHNIK
- 13** MODLITBY LAIKŮ
- z diecéze**
- 14** O RADOSTI A PROČ BÝT
DOBRÝMI HOSPODÁŘI
- 15** DIECÉZNÍ DOMY
PRO ČASY BUDOUCÍ

Slovo úvodem

Moji milí a milé,
nemám ráda vánoční kázání, vlastně nemám ráda jen svoje vánoční kázání. Kázat každý rok na stejný text, aby to mělo atmosféru, bylo to pravdivé a byla tam zvěst, mi moc nejde. Letos to ale bude jiné. Co vše jsme letos zažili, prožili a přežili! Kdo mohl očekávat, když jsme do roku 2020, numericky tak příjemného, vstupovali, že se toho tolik stane. Máme před sebou ještě poslední měsíc, a tak radši už moc neplánujme, ale jako o Vánocích se radujme, že nejsme sami, že se narodil Spasitel.

Letos proběhla volba biskupa, proto Mosty přináší rozhovor s bratrem Pavlem Pechancem, kterého můžete poznat v jiné rovině, než jsme zvyklí. Aleš Toman po mnoha letech služby přijal jáhenské svěcení, tak se můžete začít do jeho kázání i zkušeností. Moc bych také doporučovala vzpomínku na Vánoce v Dubě od Sary Pechancové, dále verše od Jany Wienerové a Vládi Peka, podhazení vánočních zvyků u Masarykových od Martina Chadimy... Vánoce jsou „svátkem rodiny“. I v tom jsou letos jiné. Někdo byl v minulých měsících hodně sám, někdo zas s rodinou více, než by chtěl. Přeji Vám vyplnění Vašich snů a příjemné chvíle nad čtením Mostů.

ERIKA OUBRECHTOVÁ

Milá Lado,

píši ti tento vzkaz tam, kde již není nemoci a bolesti a vím, že mé myšlenky slyšíš. Na odchod těch, kteří jsou našemu srdci blízcí, se nikdy nedokážeme připravit. Ty víš, že jsme tě měli všichni v diecézi moc rádi.

Při vzpomínce na tebe, se mi vždy vybaví tvůj laskavý úsměv, něha, která doprovázela tvá slova i činy a pokora, se kterou jsi přistupovala k tomu, co jsi v životě prožívala. Byla jsi nám všem nejen trpělivou sestrou v Kristu, ale i chápající přítelkyní. Křehkou ženou činu, která vždy dokázala najít ta správná laskavá slova a pokud bylo třeba, tak je bez váhání proměnit v činy.

Vím, že by sis nepřála, abychom byli smutní, ale také vím, že to bude nějaký čas trvat, než budeme moci naše vzpomínky naplněné smutkem proměnit ve vzpomínky naplněné pouze láskou. Společně s kolegy z vikariátu i celé diecéze v modlitbě a v naději příštího setkání myslíme s úctou a láskou na tebe i tvou rodinu.

HEDVIKA ZIMMERMANNOVÁ

Všichni jednou doplujeme do přístavu

PAVEL PECHANEC, narozen 1971 v Havířově, vyrůstal v Litomyšli. Po ZŠ vystudoval Střední polygrafickou školu, obor Tiskař. Absolvoval kazatelský kurz a v roce 1999 Husitskou teologickou fakultu v Praze. Působil jako kazatel v České Třebové, v roce 1993 přijal jáhenské svěcení. Poté byl ustanoven v NO Český Dub, také administrátorem v Bakově nad Jizerou a Mnichově Hradišti. Kněžské svěcení přijal v roce 1999. Nyní administruje NO Frýdlant, v roce 2013 byl zvolen biskupem Královéhradecké diecéze. Je ženatý, má dvě dcery, miluje knihy a plavání, rád sleduje klubové filmy, zabývá se enneagramem a doprovázením. Je podepsán pod knihami Všechno má svůj čas, Nový žaltář a Pohyby duše.

Foto: Klára Žďarková

Kterých žijících osobností si vážíš?

Asi to bude znít trochu jako fráze, ale ono je faktem, že si moc vážím všech lidí, se kterými můžu být v živém kontaktu. Vyrůstal jsem na samotě u lesa, sestry odešly ráno do školy a já býval sám. Naučil jsem se být sám, ale také si moc cením, když se můžu s někým setkat tváří v tvář. Vážím si „obyčejného“ setkání s člověkem. A koho si vážím z těch slavných jmen? Napadá mě třeba zpěvák Bono ze skupiny U2, který je pozoruhodnou duchovní osobností pro své texty i činy. A z českých jmen například salesián Láďa Heryán, se kterým je mi vždy moc dobře a můžeme třeba i jmen mlčet.

Začínáš své druhé sedmileté období coby biskup. Co tě k tomu tehdy vedlo?

Když jsem před sedmi lety na možnost kandidatury na službu biskupa kývl, samozřejmě jsem zcela netušil, jak

velkou změnu života mi přinese moje rozhodnutí. Cítil jsem velkou odpovědnost a svým způsobem i povinnost přijmout další výzvu života. Naše dcery už byly větší, od manželky jsem cítil podporu pro setrvání v Českém Dubě i pro variantu změny. Vlastně jsem se na nic vnějšího nemohl vymluvit, proč kandidaturu nepřijmout. A v čase volby se mi dostalo od Pána daru jistého ujištění a klidu.

Co se ti za sedm let povedlo?

Povedlo se mi to, že jsem vytrval. Musel jsem ustát velmi nepříjemné období, kdy jsme byli nuceni z mnoha důvodů velmi zeštíhlit počty našich duchovních. A navíc situace tehdy byla celkově nová nejen pro mě, ale i pro církev. V roce 2013 s mým příchodem do Hradce začal také platit zákon o tzv. církevních restitucích – finančních prostředcích, které mají zabezpečit chod církve pro budoucnost. Naše církev nikdy neměla

peníze, navíc nyní každá diecéze zvlášť hledá způsob a cestu, jak se naučit hospodařit. Jenže církev nemůže být příliš bohatá, nemůže sloužit dvěma pánům – Bohu a majetku. Vždy tedy tu bude jisté napětí.

Z čeho se těšíš? Především, že se nám v diecézi podařilo prožít s kolegy, sestrami a bratřími, celou řadu výtečných setkání v mnoha obměnách, kdy jsme mohli vnímat radost víry i přátelského setkání.

Letošní volba měla být v květnu, nakonec však byla až na konci léta. Neuváděl tě ten mezičas do určité nervozity?

Naopak. Bylo to překvapivě moc dobré. Získal jsem odstup, prostor přemýšlet a díky oddálení i větší nadhled. V uplynulém roce se mě tu a tam někdo ptal, zda budu opět kandidovat, a tak jsem měl za to, že je potřeba se ke kandidatuře na další období jasně a brzy přihlásit. Učinil jsem tak tomu na jednom setkání už v září. V květnu jsem chtěl dostat od diecéze jakési vysvědčení a snad i další impuls. Nyní se té myšlence lehce usmívám. Bylo to nakonec pro mě svým způsobem požeňáním, že se volba oddálila. A nejistota? Ta je základním kamenem našich životů. Vždy to tak bylo. Nejistota je potřebná a nutná, vede nás k pokoře. Nebýt nikdy příliš spokojený sám se sebou, ale nacházet jistotu v Pánu, je nutností pro každý nový den.

Jak si představuješ diecézi za dalších sedm let?

Úřad diecéze, stejně tak i náboženská obec, vnímám jako prostředí, kde se lidé rádi schází. Jak často a rád zdůrazňoval bratr profesor Kučera: „Naše církev vznikla nejen z odporu vůči Římu, všem hierarchickým autoritám a také z touhy po opravdově přátelských vztazích.“ Očekávání dobrých vztahů je v nás zakódováno spolu se snahou o demokracii a svobodu. Přátelské prostředí je tam, kde se lidé umí povzbudit i napomenout a je tam, kde jsou si lidé vzájemnou inspirací. Diecéze je tu proto, aby se faráři neci-

tili být jako „osamocení kůl v plotě“ a všechny naše sestry a bratři v náboženských obcích vnímali jistou propojenost s celkem církve. Proto jsme například náš diecézní časopis nazvali „Mosty“, chceme tím vyjádřit naši lidskou i duchovní propojenost.

Byly v posledních letech chvíle, kdy jsi chtěl se svou prací skončit?

Určitě, to je normální. Ono je také i faktem, že často býváme služebníky svých vlastních představ a pocitů. To pak i přirozeně hledáme sílu sami v sobě. Jenže když ji hledáme jen v sobě, tak sílu nutně ztrácíme. Pokud poodstoupíme a čerpáme od Pána, můžeme být posíleni k velké vytrvalosti.

Úřad diecéze se za tvého působení hodně změnil.

Stále usilujeme o to, abychom byli dobrým „servisem“ pro naše náboženské obce a naše duchovní. Pořádáme setkání na různých úrovních pro hledání potřebné inspirace. Proběhly u nás proto i různé úpravy, abychom se mohli lépe scházet a aby na diecézi bylo útulněji. Myslím, že někdy záleží i na detailech. Například když jsme vybírali nové židle do zasedací síně, dlouho jsem se rozmyšlel které. Je to možná úsměvné, ale prostředí, kde se lidé rádi vidí a setkávají, nutně potřebuje i jistou péči. Vytvářet přátelské prostředí vnímám jako velmi důležitý úkol.

Napsal jsi knížku „Pohyby duše“, mohl bys nám ji přiblížit?

Publikace je zamýšlena jako podpůrný text pro devět zastavení – meditací. Zabývá se enneagramem, který předkládá 9 naučených vzorců chování člověka a cestu k rovnováze. V „Pohybech duše“ tyto vzorce přirovnávám k biblickým postavám a s pomocí ignaciánského rozjímání nad Písmem hledáme cestu k lepšimu porozumění, odstupu vůči sobě a přiblížení se k ostatním v porozumění a lásce.

V Hradci Králové vedeš křesťanské meditace. Co to vlastně je?

Je to jeden z možných duchovních podnětů pro křesťana a je to ve své podstatě druh kontemplativní modlitby. Ona vlastně každá modlitba

směřuje člověka, aby si uvědomil a prožil Boží blízkost. Meditace nás tomu učí jiným způsobem a intenzitou. Někdy se setkáváme s názorem, že se jedná o jakési ezoterické snažení, že meditace do křesťanství nepatří, ale to je omyl. Už pouštní otcové ve 3. století hledali cestu k Bohu v soustředění a jednoduchosti. Ve 20. století křesťanskou meditaci propagoval benediktinský mnich John Main.

Z evangelia víme, že Ježíš byl rád s lidmi, ale také rád chodil na pustá místa, aby se tam modlil. Svě učedníky naučil modlitbu Otčenáš a také to, že mají vejít do svého pokojíku a nemyslet si, že budou vyslyšeni pro množství slov.

Jak se má medítovat?

Doporučuje se být v tichosti minimálně dvacet minut každé ráno a každý večer. Při meditaci používáme vlastně jen jedno jediné slovo, voláme aramejsky Ma-ra-na-tha (Pane přijď) – stále dokola. A proč? Protože je nám zapotřebí na chvíli přestat myslet na starosti, tíži dne a upnout se k tomu, co je podstatou života. Vytvořit vnitřní prostor pro našeho Pána. Je to vlastně velmi jednoduché. Sednout si, snažit se udržet rovná záda a volat jedno slovo. Samozřejmě, myšlenky během meditace přicházejí, důležité je hned se vrátit k soustředění. Jsme západní lidé, pořád se něčím zaměstnáváme, ženeme se za výkonem a akcí. Nedožíváme si ticho a klid.

S touto praxí jsi začal už předtím, než jsi se stal biskupem?

To ne. Trvalo mi roky, než jsem meditaci přijal za svou. Před pěti lety jsem proto i pozval na synodu bratra faráře Vládu Volrába a byl to pro mě další výrazný impuls. Pevné rozhodnutí založit v Hradci Králové také meditační skupinu přišlo teprve před rokem, a pro koronavirová opatření od jara každé úterý zvou na malou meditaci také i prostřednictvím internetu online.

Proč bys meditaci doporučoval?

Všichni potřebujeme prožívat vědomí Boží blízkosti. Proto se modlíme. A ve zdánlivé jednoduchosti meditace je velká síla. Já se v té chvíli učím odevzdávat vše Bohu, tak aby lidská sebestřednost ustoupila do pozadí. V tichu nacházím ukotvení v Kristu.

Jaké máš oblíbené části Písma?

Ze Starého zákona Žalmy, to je jisté. Jsem moc rád, že se mi podařilo letos sestavit a vydat Nový žaltář. I když nejprve mi byl bližší překlad ekumenický, nakonec jsem musel použít překlad z Bible 21. A je to pro mě velké obohacení. V důvěrně známém překladu jsem žalmy ovládal téměř nazpaměť. Ale mělo by to být obrácené. Žalmy mají ovládat mne. Nejde o paměť, ale o přesah. Doufám, že žaltář obohatí i ostatní a nový překlad přijmou.

Máš velkou podporu rodiny. Bylo tomu tak vždy?

S Janou spolu chodíme už od roku 1987. Moje Jana mne doprovází životem, také životem víry. Výrazně mi pomáhala ve všech aktivitách v NO v Českém Dubě, kde jsem byl farářem. Jsme pár. Vždy jsme měli i podobné koníčky, hráli jsme třeba spolu ochotnické i loutkové divadlo nebo divadlo se školními dětmi. Vyhráli jsme několik divadelních cen a bylo to úžasné období. Podpora od Jany byla ve všech vrstvách života vždy velká. Holky jsme vedli k vzájemné podpoře i víře. Víím, že se máme moc rádi. A i když jsou už velké, a ne ve všem se mnou souzní, víím že stojí na mé straně.

Tvoje sestra je farářka, maminka je členka rady starších. Jste tradiční farářská rodina?

Ne. V Litomyšli jsem chodil kolem husitské fary cestou do tiskárny, kde jsem pracoval. Jednou jsem tam zazvonil a sestra farářka Věra

Bělohradská mne pozvala v neděli na bohoslužbu. Před tím jsem se rozhodl obejít všechny církve, co jsme v Litomyšli měli, a začal jsem právě touto. Cestou od husitů jsem měl vnuknutí: „Hledáš dokonalou církev nebo dokonalost Boží? Pokud hledáš dokonalou církev, tak to budeš hledat ještě dlouho. Zůstaň tam, kde jsi.“ Věřím, že naše církev mi byla dána. Potom jsem přivedl do církve Janu, sestru Katku, maminku...

V Českém Dubě jsi sloužil dlouhou řadu let. A jak se Vám žije v Hradci?

V Dubu jsme měli opravdu hluboké kořeny. Neuměl jsem si představit, že se odtamtud odstěhuji. A když jsme se přestěhovali, tak jsem si uvědomil, že člověk si nosí domov ve svém srdci. Voskovec říkával: „Já jsem doma tam, kde si pověším klobouk,“ já to také přijal. Tady v Hradci s Janou už máme milou síť lidí. Nemáme zahrádku, a tak chodíme na procházky, v létě se koupat do zdejších jezer. Loni jsem si pochroumal kotník, tak jsem si koupil paddleboard. Jana si na břehu čte a já se „procházím po vodě“. Někdy si čteme spolu, navzájem si předčítáme úplně obyčejné romány, příběhy.

Hradec je město přátelské lidem, nejsou tu vysoké domy, ale široké ulice, prostor pro člověka. Člověk, který přijde sem do Ambrože může být mile potěšen. Bohatství se tu skrývá v prožitku. Sbor je jednoduchý, čistý, je stařen jako před velké zaoceánské lodi.

Lodi, která nás dopraví do přístavu?

Ano, všichni jednou doplujeme do přístavu Boží náruče. Ten přístav bude asi jiný, než jak si představujeme a očekáváme, ale je to jistota našich životů.

Jak vidíš CČSH v budoucnu?

Říkáme o sobě, že jsme jedna rodina, že jsme sestry a bratři. Jenže i v rodině bývá různé napětí, například když přijde dědictví. Dědictví nebo restituce. V církvi bychom měli opravdu pečovat o přátelské vztahy. Přátelé musí zvládat těžké chvíle, ale i překlenout špatný nebo jiný názor svého přítele. Dobrota, věrnost a laskavost nás má propojovat. Pokud budeme vydávat toto ovoce, tak se o nás nebojím.

Děkuji za rozhovor

ERIKA OUBRECHTOVÁ

Krásnej život jsem měla

ze vzpomínek

V listopadu bude slavit naše sestra Vlasta Ulrychová 95 let. Celý život prožila v Dobrušce, a přesto to byl život velmi pestrý. Její vyprávění několikrát zaznamenala Paměť národa. Přinášíme jen malou ochutnávku z jejích vzpomínek na Vánoce a na dětství. Sestře Ulrychové přejeme hojnost Božího požehnání a ať se jí vyplní její přání...

Na Vánoce jsme při dělení cukroví s maminkou hodně zpívaly. Dárky byly obyčejný – sušený ovoce, jablka, hrušky, ořechy. Lidi byli skromný. Teď z nich nějak ta skromnost vyprchala. Taky se k Vánocům dávaly knížky. Pak jsme seděli kolem stolu a četli jsme, já nebo tatínek. Zpívalo se a četlo.

Mně knížky kupoval často bratr Honza. Byl o čtrnáct let starší, a když přijel domů, tak se mi hodně věnoval, třeba mě učil jezdit na kole...

Jednou se vrátil z vojny a nevím kde, ale sehnal generálské výložky. Přinesl mi je, já byla malá holka a povídá: „Buď s tím jenom tady na dvorečku, nikam s tím nechod.“ Kamarádila jsme se hlavně s klukama a generálský výložky – to bylo něco pro nás. Kdepak jenom na dvorečku. Zavolala jsem kluky, dala jsem si ty výložky na ramena, abych byla generál já, a už jsme maširovali. Někdo přines takovej otrhanej prápor a šlo se. Já tomu vojenskému oddílu velela, výložky, prápor a na celou Dobrušku jsme zpívali Pod Prešpurkom kraj Dunaja. No, všichni z nás měli legraci a zrovna, když jsme byli u kostela, šel kolem Honza. Uviděl ty výložky, zděsil

se, kluci se samozřejmě rozutekli, já tam zůstala sama s tím otrhaným práporem. A Honza začal: „Co jsem ti říkal...“ No, co mně tak měl říkat... Nemůžu si stěžovat, krásnej život jsem měla. Když někdy zavřu oči, tak se mi to promítá jako film. Nebo jindy, to jsem byla ještě menší, mne vozili Honza s kamarádem v kočárku. Na Podomí, vedle Vackovy drogerie, byla taková široká hodně prudká cesta dolů. Byly na ní kočičí hlavy a já v tom kočáře s velkýma úzkýma kolama. Jeden z kluků se postavil nahoře, jeden dole a pouštěli mě. Krásně to drncalo. Jednou jsem se jim vysypala, a jak jsem padala, tak jsem viděla, jak jeden zdola a druhý ze shora, celí sinalí ke mně běží. Jak mne vyhrabávali z peřinek, tak jsem vyluzovala takový zvuky. Oni si mysleli, že tak strašně brečím. Ale já jsem se jen tak strašně smála. Krásnej život jsem měla, krásnej, za to Pánu Bohu každý den děkuju. Neménila bych ho ani za nic...

Vzpomínky sestry Vlasty Ulrychové zaznamenala

ERIKA OUBRECHTOVÁ,
farářka v Dobrušce

A pastýři poklidně podřimovali...

6. třída, 12 let, brýlatá, rozhiňaná a drzá blondýna – těžká puberta. Tak bych se asi v tomto věku popsala. Vždy, když něco vybočovalo mimo standard, když něco nebylo uznané mými vrstevníky za vhodné, cítila jsem se trapně. A já v roce 2003 z řad svých spolužáků rozhodně vybočovat nechtěla.

Upřímně, když se mě, coby člene divadelního souboru Dubínek, dostal do ruky scénář divadelní „Vánoční hry“, trochu trapně mi bylo. Bála jsem se totiž, jak na interpretaci příběhu narození Ježíše Krista s vloženými texty z Lukášova evangelia bude reagovat mé převážně ateistické okolí. Bála jsem se zkrátka, jak tuto hru mí herečtí kolegové, mí spolužáci a celkově široká veřejnost přijme.

Scénář napsal můj tatínek farář Pavel Pechanec, maminka Jana promýšlela scénu a režirovala a všichni členové dětského divadla se podíleli na přípravách hry. My holky jsme batikovaly a samy šily kostýmy, kluci spolu s tátou a panem Jiřím Havelkou dávali dohromady kulisy, mamka vyráběla loutku oslíka a vola. Pilovali jsme své texty, pracovali na vystupování, pohybech, gestech, trénovali vlastní

hudební doprovod a zpěvy písní převzatých od kapely Nerez. Když bylo mnohé připraveno, začali jsme zkoušet v budově Podještědského muzea v Českém Dubě. Při zkouškách jsme se snažili využít celý prostor hlavního sálu, tedy také schodiště a odpočívadla na schodech s rozsáhlou lodžii.

A pak přišel den premiéry. Sál byl nacpaný k prasknutí. Přišlo nad očekávání tolik lidí, že se někteří mačkali i na chodbě, aby aspoň očkem zahlédli představní. „Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu.“

A císař Augustus s noblesou scházel ze schodů, jako profík si nevěšmal tísnicích se diváků na schodišti, zastavil se na odpočívadle a rozehrál hru. My holky – ve hře klevetivé drbny, jsme prokládaly hru písněmi, které jsme doprovázely na housle a flétnu. Drsná šenkýřka hrubě vyhodila Josefa s Marií z hostince, ve stáji bučel vůl a hýkal osel tak vehementně, až málem shodili kulisy a pastýři poklidně podřimovali na dalším odpočívadle. Hráli jsme jak o život...

„*Nebojte se, hle zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid.*“

Ozvalo se kdesi nad našimi hlavami. Lidé zmateně pohlíželi na nás a hledali zdroj tohoto proslovu. S kuzelem světla pak pohlédli na lodžii, kde od sloupu ke sloupu přes celou halu vznesl svá rozevřená křídla z padákoviny bělostným třpytem a jasným světlem ozářený anděl. Ozvalo se znovu: „*Nebojte se, hle zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se Vám narodil Spasitel Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete dělátko v plenkách, položené do jeslí.*“ Někteřím se zatajil dech, někteří si nevědomky povzdechli ááách, při pohledu na anděla a jeho slovech. Pohled mi padl na mou třídní učitelku. Zbarvily se jí tváře, oči zjihly a začala plakat dojetím. Nebyla sama.

V tu chvíli jsem pochopila, že mé prvotní rozpaky a obavy z přijetí vánočního příběhu byly zbytečné. Lidé, ať už jsou ateisté nebo věřící, tento příběh slyšet potřebují. Potřebují si připomenout naději, která v tomto příběhu je: „*Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.*“

SÁRA PECHANCOVÁ

Zimní den

Jana Wienerová

Jak lněný šátek velnul do krajiny
cípem uvízl v pláni nad hlavou
bělobíle přikryl lidské viny
halí je svou písní bolavou

Než znovu soumrak
vstoupí do krajiny
zakryje zkřehlé paže stromoví
zahalí slunce rozežene stíny
do ticha ortel vysloví

Než spánek odejme nám tváře
než nade dneškem navrší se hrob
mé lampy ztlumená utopí se záře
v kraj povlečený do unavených stop

Tu lněný šátek velne do krajiny
cípem uvízlý visí seshora
Bělobíle kryje naše viny
sevěře je do smutku února

Jiná noc

Vladislav Pek

Pročpak je dnešní noc tak jiná?
Jak všechny ostatní temná je.
Protože spadlo nám do klína
něco, co vezme nás do ráje.

V Betlémě zrozené dělátko
dokáže, co jiní nemohou.
Změni svět, počkej, už za krátko
všechno mu spočine u nohou.

Proto je dnešní noc nezvyklá,
nikdy víc radosti nevnímáš.
Ve víře nikdo nás nezviklá –
dnes se nám narodil Mesiáš!

Přání

Václav Žďárský

Radostné svátky vánoční...
a nejen ty...
a taky hodně zdraví...
nebo aspoň trochu...
a chuť a odvahu k životu...
a ke zpěvu...
i když zpíváme někdy falešně
A všechno dobré ať se Vám...
nám splní!

Vážně si uvědomuji, že ke štěstí stačí málo

Dne 11. října 2020 v Husově sboru v Žamberku přijal svátost jáhenského svěcení bratr Aleš Toman. Rád odpověděl na několik otázek, nejdříve ale nabízíme jeho „předjáhenské“ kázání, které v tento jeho výjimečný den ve sboru přednesl.

Milý bratře biskupe Pavle, milé sestry, milí bratři, vážení a milí přátelé.

Když mě bratr biskup požádal, abych na svém vlastním jáhenském svěcení kázal, tak se přiznám, že na mě padla velká bázeň. Říkal jsem si totiž, že se vy všichni jistě budete těšit na to, co pěkného vám řekne právě bratr biskup. Trochu mě vylekalo, že se zase nakonec budete muset spokojit s tím, že budete poslouchat mě – tak jsem z toho trochu nespěl... Chápu ale, proč si to bratr biskup přál právě takto. Když je svěcen kněz, tak obvykle nekáže, ale po svém vysvěcení poprvé slouží Večeři Páně. Když je svěcen jáhen, tak se většinou obci představí a poslouží jí právě tím, že má promluvu, která by měla být z části svědectvím o jeho službě, ale z větší části hlavně svědectvím o Bohu. A právě tak tomu bude v této mé řeči. Prosím, vnímejte ji jako svědectví o živém Bohu, který je naším přítelem a pomocníkem.

Když jsem si v tomto týdnu začal číst texty na dnešní neděli, tak mě oslovil hned první verš z prvního čtení (Iz 25,1) a u něho jsem ve svých myšlenkách dlouho zůstal. Chtěl bych se u něho zastavit i v tom zamyšlení. Ten

verš mi totiž mluví přímo z duše. Prorok Izajáš v něm vyznává: „*Hospodine, ty jsi můj Bůh! Tebe budu vyvyšovat, vzdávat chválu tvému jménu, neboť činíš podivuhodné věci, tvé odvěké úradky jsou věrná pravda*“.

Moji milí, Hospodin činí podivuhodné věci. To je přímo svatá pravda! Když se totiž ohlédnu za desetiletý své kazatelské služby, když zavzpomínám na všechny Boží činy a někdy až doslova zázraky, kterých jsem byl svědkem, tak musím spolu s prorokem Izajášem vyznat, že náš Bůh je opravdu Bohem, který činí podivuhodné věci. Za deset let ve službě jemu jsem zažil nejrůznější události. Někdy příjemné, někdy nepříjemné – to už tak život přináší, ale co je důležité, Bůh mě vždycky ve správnou chvíli podržel a pomohl. Náš Bůh je totiž živým Bohem, který skutečně existuje. Ale nejen to – on se o nás opravdu zajímá, stará, je nám nablízku a když ho upřímně hledáme, tak se nám dává poznat. Aby to neznělo jako pouhá fráze, tak mi dovolu alespoň jedno krátké, ale zcela konkrétní svědectví. A bude to o tom, jak se mi Bůh dal poprvé poznat.

Když mi bylo 17 let, tak jsem se připravoval do autoškoly. Tehdy mě učil řídit můj děda. Pamatuji si, jako by to bylo včera. Ten den jsme byli v nedaleké Lukavici a jeli jsme po polní cestě dědovou Škodou 1000 De Luxe. Byl příjemný zářijový podvečer, začalo zapadat slunce a na nebi byly krásné červánky. Pamatuji si, že jsem se tenkrát zadíval do nebe a najednou jsem zcela jasně z jakéhosi vnitřního hlasu uslyšel slova: *Já jsem*. V tu chvíli jsem věděl, že Bůh existuje. Od té doby jsem o jeho existenci už ani jednou nezapochyboval. Byl to jeho přímý dotyk. Bylo to úžasné. A slovy těžko popsatelné... A pak jsem najednou uslyšel další slova: „*Dávej pozor, kam jedeš, co děláš!*“ To už ale nebyl Hospodin, byl to můj děda. Málem jsem totiž tehdy zajel do příkopu, protože jsem se nesoustředil na řízení, ale kochal se tím Božím dotykem. Od té doby o jeho existenci nepochybuju a tím také začala naše společná cesta.

A dál už to vlastně skoro všichni znáte. Byl jsem sice v osmnácti letech pokřtěný jako římský katolík, ale záhy jsem si našel cestu sem, do tohoto sboru. Díky bratru faráři Janu Evangelistu Böhmovi a díky bratru faráři Ervínu Kukuczskovi. A za ty roky společné existence zde v tomto sboru s vámi se všemi jsme zažili mnoho Božích doteků a jeho ujištění o tom, že On je s námi. Vzpomeňme, kolik akcí jsme zde za ty roky uspořádali, kolik nových lidí sem přišlo, kolika lidem jsme společně pomohli a kolik lidí jsme doprovázeli. Jeden příklad za všechny – vždyť jsme se tu společně dva a půl roku starali o dvacet čínských křesťanů, kteří se zde v České republice díky nám zabydleli, naučili se tu žít a mohli zde zůstat. A to vůbec není málo, přátelé. Tato věc se povedla díky vám všem. Díky vašemu zájmu, péči, praktické pomoci i modlitbám. A hlavně díky tomu, že máte všichni opravdu velká srdce a ty lidi jste *přijali*. A takto bych mohl pokračovat ještě dlouho a mohl bych uvést spousty dalších konkrétních situací, kdy se díky vám a díky Boží pomoci nám

všem společně podařilo mnoho dobrého. A jsem za to nesmírně vděčný, protože díky tomu má naše existence zde smysl a díky tomu, jak věřím, nás tu Pán Bůh zachová a udrží i nadále.

Přátelé, ono to v té koronavirové době už trochu zapadlo, ale naše církev tento rok slaví sto let své existence, sto let služby Bohu a lidem. To také ale obráceně znamená, že už sto let Pán Bůh slouží a pomáhá nám, členům Církve československé husitské. Proto mi na závěr mé řeči dovoluji přednést moji osobní modlitbu díkyvzdání našemu Bohu, který jak říká prorok Izajáš – činí podivuhodné věci.

Náš Nebeský Otče, děkuji Ti za všechno dobré, co pro nás pro všechny děláš. Děkuji Ti za skvělé sbory – v Žamberku, v Nekoři, v České Třebové, ve kterých jsou úžasní lidé, které mám rád a se kterými je mi ctí být v kontaktu a přátelit se s nimi. Děkuji za každého jednoho z nich. Děkuji Ti za veškerou pomoc, kterou od všech těchto lidí vnímám. Děkuji Ti za bratra biskupa, který je mi nablízku vždy, když to potřebuju. Děkuji Ti za bratra faráře Ervína, mého moudrého staršího bratra na cestě za Tebou. Děkuji Ti za všechny další milé kolegy a kolegyně, se kterými je radost spolupracovat. Děkuji Ti, Pane, že jsi mi dal úžasnou ženu, která je mi tou největší životní oporou a děkuji Ti, že jsi nám dal dvě skvělé děti, které nám jsou nadevše. Děkuji Ti za celou moji rodinu. Za vše dobré, co jsem do života dostal od svých rodičů, prarodičů i od blízkých příbuzných, které jsem vyženil a jsem za ně rád. Děkuji Ti za všechny lidi dobré vůle, které mi posíláš do života a se kterými píšeš naše společné příběhy.

Děkuji Ti, Pane, pokorně za toto všechno a vyznávám, že se těším na to, jaké další podivuhodné věci budeš v našich životech činit.

Amen

ALEŠ TOMAN, narozen 1986 v Ústí nad Orlicí.

Po základní škole vystudoval Střední zdravotnickou školu, obor Všeobecná sestra. Vystudoval kazatelský kurz v Hradci Králové a HITS v Praze, nyní studuje na Husitské teologické fakultě v Praze.

Od roku 2011 je ustanoven v náboženské obci Žamberk jako kazatel, od roku 2016 zároveň také v České Třebové. V roce 2020 přijal jáhenské svěcení. Je ženatý, má dvě děti, miluje přírodu, zajímá se o lidskou duši z hlediska psychologie, psychiatrie i spirituality.

Aleši, mohl bys zavzpomínat na dětství, vyrůstal jsi v tradiční křesťanské rodině?

Moje dětství bylo hezké, i přesto, že se rodiče rozvedli, když mi byly asi tři roky. Hodně jsem pobýval s babičkou a dědou – stali se mými druhými rodiči. Matka totiž neměla moc času. Jako samoživitelka se měla co ohánět, aby nás uživila. Nebylo to pro ni vůbec jednoduché. Nikdy jsme nebyli klasická věřící rodina, ale když jsem byl starší, tak jsme si s babičkou občas o víře povídali. Ona sice do kostela nechodila, ale tak nějak po svém si věřila. A možná, že to mě ovlivnilo. Možná, že díky našim rozhovorům jsem postupně začal přemýšlet o tom, jestli přeci jenom nějaký Pán Bůh nemůže existovat.

Jak jste slavili Vánoce?

Vánoce u nás tak trochu tradiční přeci jenom byly. Nebo spíš „lidově-tradiční“. Měli jsme stromeček, betlém, cukroví, rádi jsme se společně dívali na vánoční pohádky. Taková ta klasika, která převládá asi ve většině českých rodin. Vzpomínám si, že jsem na Ježíška věřil do druhé třídy. Tehdy jsem se v noci na Štědrý den probudil, šel jsem se napít a načapal jsem maminku, jak nosí pod stromek dárky. Ale zklamaný jsem nebyl – už nějaký čas jsem měl pochybnosti.

Vždy o svých blízkých hovoříš s velkou láskou, v kázání jsi mluvil o svém dědečkovi, máš krásnou rodinu. Můžeš nám říci, co pro tebe rodina znamená a zda tě podporují ve tvé službě?

Rodina je pro mě bez nějakých frází prostě vším. Oporou, jistotou. Jsou to moji nejbližší lidé, kteří vytvářejí to nejužší a nejzákladnější společenství

mého života. Já jsem si přál mít děti brzy, možná i kvůli tomu, že jsem sám z neúplné rodiny, a tak mi v životě vždycky něco podvědomě chybělo. Chtěl jsem zažít jaké to je, když u stolu sedí táta, máma a děti. A to se mi vyplnilo díky tomu, že jsem v mladém věku potkal skvělou ženu. Myslím si, že pro službu duchovního je důležité, aby měl rodinu, která drží při sobě a podporuje se navzájem. Všichni dobře víme, že když někde něco skřípe v osobním životě, tak se to projevuje i v tom profesním.

Jak rád trávíš s paní, s dětmi nebo sám svůj volný čas? Co ti přináší radost?

Náš ideálně strávený den je kdekoli v přírodě, na nějakém výletu, či dovolené. Když to jde, rádi se vytrhneme z běžného rytmu a nabíráme síly mimo domov. Ale máme rádi i obyčejné lenošení na naší zahradě, nebo si zajdeme do kina na zajímavý film či do restaurace na něco dobrého k snědku. A radost mi nejvíce přináší, když vidím

svoji ženu a své děti zdravé a spokojené. Pak jsem spokojený i já. Letos na konci zimy byla naše dcerka v nemocnici s poměrně těžkým zánětem ledvin. Myslím, že se mi tehdy na čele objevily první nesmazatelné vrásky. Vážně si uvědomuji, že ke štěstí stačí málo – zdraví a pěkné vztahy. Všechno ostatní se dá nějak zvládnout.

V tvých náboženských obcích se rádi scházíte při různých příležitostech. Můžeš nám prozradit, co pořádáte, co už se stalo tradicí?

Kromě klasické duchovní náplně jako jsou bohoslužby a biblické hodiny, se snažíme udržovat i další aktivity, z nichž některé už se opravdu staly tradičními. Například letní sborové táboračky, adventní misijní jarmark, koncerty, při kterých vítáme příchod jara, Noc kostelů a tak dále. Těch aktivit je opravdu hodně a jsem moc rád, že je lidé podporují a rádi navštěvují. Věřím, že kde je aktivita, tam vane Duch svatý a tam dílo Boží nebude zapomenuto.

Ty, kromě toho, že pečuješ o sbor a společenství v Zamberku, Nekoři a v České Třebové, jsi také správce ubytovny v Ústí nad Orlicí, kterou provozuje Královéhradecká diecéze. Mohl bys nám prosím přiblížit chod tohoto zařízení, co vše zde leží na tvých bedrech?

O ubytovnu se starám už tři roky. Za tu dobu jsem se přiučil mnoha novým dovednostem – trochu od elektrikařiny, malinko od topenařiny, kousek od zedničiny, malířiny a tak dále. Ubytovna je takový živý organismus, se kterým nikdy nemáte práci hotovou. Něco opravíte, uklidíte, dokoupíte a můžete začít nanovo. Stále dokola. A někdy je to náročné hlavně psychicky – ne každý si váží toho, že mu dáte možnost důstojně bydlet. Vznikají mnohé konflikty... Ale celkově se dá říct, že je to práce, která má smysl a má i jistý pastorační rozměr. Jako církev tu jsme od toho, abychom přinášli útěchu nejen duchovní, ale pokud možno i materiální, k čemuž je ubytovna ideálním nástrojem. V Ústí nad Orlicí máme trvale 10–11 lidí, kteří by jinak prakticky neměli kde být.

Co Tě vedlo v dospívání k tomu, že ses rozhodl pomáhat lidem a zvolil sis povolání „zdravotní sestry“?

Já jsem původně rok studoval na stavební průmyslovce. Učil jsem se o složení betonu, druzích malty, pálení cihel. Mým prvním rysem byla základní jáma na garáž... Přišlo mi to všechno takové neživé a nezajímavé. Během toho jednoletého studia jsem si uvědomil, že mě zajímá hlavně „bios“ – vše živé. Proto ten rychlý útek na „zdravku“, ke kterému jsem se rozhodl během letních prázdnin. A nikdy jsem nelitoval. Myslím si, že osm let služby u lůžka nemocného bylo skvělou přípravou ke službě duchovního. Člověk si v nemocnici srovná hodnoty a vidí, co je a co není v životě důležité.

V současné složité době je málo zdravotníků v nemocnicích a jiných zařízeních. Ty jsi přijal výzvu a již několik dní působíš jako dobrovolník. Můžeš nám něco o své nové službě říci?

Ano, aktuální situace (říjen/listopad) opravdu není vůbec dobrá, proto jsem přijal výzvu jako zdravotní sestra v záloze a přihlásil se do nemocnice v Ústí nad Orlicí na dobrovolnickou odbornou výpomoc. Cítil jsem to jako svoji morální povinnost vůči spoluobčanům. Zdravotníci jsou vyčerpaní a pacienti s covidem stále přibývají. Systém je přetíženo. Ta služba pro mě není zas tak nová, protože jsem v nemocnici v Ústí nad Orlicí kdysi po škole začínal na interním oddělení. Funguje to tak, že sestry, které pracují v nemocnici, se dlouhodobě přesouvají na covidová oddělení a sestry, které přicházejí na výpomoc zajišťují péči na standardních odděleních. I když v současné době se už téměř nedá rozlišit standardní oddělení od covidové jednotky. Vše začalo jaksi splývat. Nejvíce mě asi zarazilo, jak rychle a jak silně dokáže toto nové onemocnění „zamávat“ i s relativně mladými a jinak zdravými lidmi. Není pravda, že je covid nebezpečný pouze pro staré nebo nemocné.

Změnil se Ti nyní coby dobrovolníkovi pohled na covid a prevenci? Nezměnil, protože já jsem od samot-

ného začátku pandemie před covidem a jeho destruktivním potenciálem varoval. Jak se ten vir objevil a ukázal, co dovede, bylo mi jasné, že to není žádná „chřipička“. Mrzí mě, že to doposud mnoho lidí, dokonce někdy i odborníků, zlehčovalo. Teď už musí být každému rozumnému člověku jasné, že s covidem to není žádná legrace. Proto apeluji na všechny – dodržujte základní pravidla prevence, buďte trpěliví a ohleduplní. Jedině tak se s tímto zákeřným nepřítelem můžeme popasovat. A musíme doufat, že bude brzy vyvinuta vakcína, která ochrání ty nejvíce zranitelné.

Na závěr, jaký je tvůj oblíbený verš z písma a proč?

„Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly, vznášejí se jako orlové, běží bez únavy, jdou bez umlění“ Iz 40,31.

Tento verš jsem si oblíbil v době, kdy jsem se dostal do středního věku. To je totiž věk, kdy po vás všichni všechno chtějí, přebíráte za vše zodpovědnost, ještě nemáte úplně samostatné děti, ale už začínáte mít poměrně nesoběstačné rodiče či prarodiče. Je to věk, kdy máte často pocit, že na svých bedrech nesete skoro všechnu tíhu světa. Asi proto mám tento verš tak rád. Dodává mi sílu jít vždy dál, ať už se děje cokoliv.

**Děkuji za rozhovor
JANA PĚCHANCOVÁ**

Tomáš Garrigue Masaryk a Vánoce

Našeho prvního prezidenta si spojujeme téměř vždy s filozofií, sociologií, literaturou, ale zapomínáme na jeho hlubokou zbožnost. Z ní vycházel jeho důraz na mravnost a poctivost. Řečeno slovy řeckých filozofů: Masaryk vedl sebe i druhé, aby se starali o svoji duši.

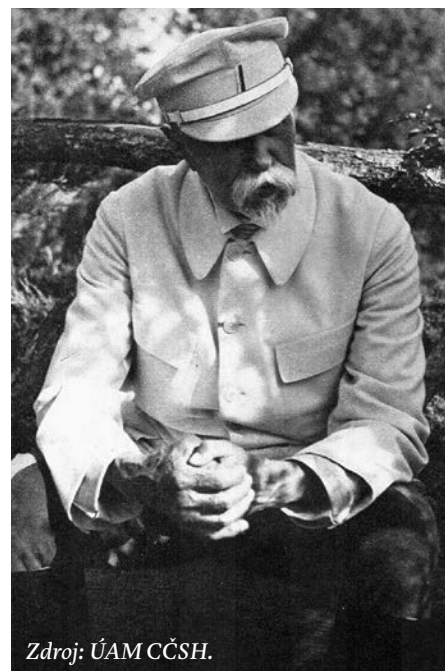
V průběhu svého života se stal výrazným kritikem římskokatolické církve, ze které přestoupil v roce 1880 do reformované církve. A i v té se střetával s nepochopením a s kritikou svého pojetí víry. Své prožívání křesťanských svátků Masaryk nespojoval automaticky s tradicemi církevního roku té či oné církve. Přijímal pokorně zvěst o narození Ježíše Krista, v němž viděl člověka, který svou osobní zbožností, mravností a službou druhým překročil meze lidství, a proto je hoden jména Syn Boží. Masaryk si dobře pamatoval sílu zbožnosti moravského Slovácka, kde se narodil a kde vyrůstal. Karlu Čápkovi v Rozhovorech popisuje své silné dojmy spojené s Vánoce a s koledami. Pro celou vesnici býval *podívanou* Betlém, se kterým přijížděl jakýsi člověk každý rok. Pokud pečlivě čteme v Masarykových vzpomínkách, pak vidíme nesmírně pestrý obraz venkovského života, protkaného církevními svátky a slavnostmi. Procesí, litanie, mše, ale i s tím spojené veselice jako koledy, pomlázky, tancovačky, ano i pitky a rvačky. To vše formovalo Masarykův život a pohled na zbožnost obyčejných lidí, která byla v celé řadě skutečností moderní dobou překonána.

Masaryk však nikdy na slavení Vánoc nezanevřel, ačkoli musel brát ohled na svou americkou manželku Charlottu, která byla přesvědčenou unitářkou a k církevním svátkům měla odměřený vztah. Masarykovy děti ovšem Vánoce poznaly. Je otázkou, zdali Masaryk chodil slavit Vánoce i do reformovaného kostela. V době, kdy byl prezidentem, to bylo spíše vyloučené. Přesto víme, že vánoční svátky byly pro Masaryka a jeho rodinu velmi důležitým obdobím setkávání.

Z kusých zpráv, které máme o Masarykově pozdějším slavení Vánoc, lze sestavit alespoň skromnou črtu. Zají-

mavý byl již samotný Štědrý večer. Kromě prezidenta Masaryka bylo prostřeno pro dalších sedm lidí. Po vzoru francouzské etikety komorníci podávali menu o šesti chodech. I při štědrovečerní večeři se však projevovovala Masarykova skromnost.

(Osobně si nepotrpěl na luxus. V nesváteční době rád jedl obyčejné škušánky, miloval švestkové knedlíky s mákem a máslem, chutnala mu bramboračka, krupicová kaše, ale i čerstvý chléb s tvarohem). Podle rekonstruovaných zdrojů víme, že štědrovečerní menu u Masaryků mohlo vypadat asi takto: Začínalo se silným polévkovým vývarem nalitým v šálkách. Následoval treboňský candát s holandskou omáčkou, filé z bažanta na český způsob a smaženky z housek. Poté přišel na řadu vařený květák přelitý máslem, tzv. malinová bavořina a oblíbené „Masarykovky“ – neboli vanilkové cukroví. Nesměla chybět mocca káva a mēlnické víno. Zajímavé svědectví o tom, jak byly prožívány vánoční svátky v Lánech, zanechala Anna Gašparíková-Horáková, která se stala v letech 1929–1935 archivářkou a knihovnicí přímo u TGM. Nechme nyní promluvit její deník. Kouzlo záznamu ze dne 29. prosince dokresluje i skutečnost, že si paní Gašparíková-Horáková vše zapisovala v řeči, která byla blízká jí i Masarykovi, ve slovenštině: „V piatok prišiel na Lány už i doktor Revilliod (manžel Olgy) s chlapcami. Rodinná radosť vánočná bude úplná... Na Štědrý deň ráno prezident dal sa zaviezt na cintorín a šiel k hrobu pani Charley (Masarykové... Od rána boli sme priam zasypávaní kvetmi, od malých prostých kytičiek až po tie najvzácnejšie... Pán prezident večeral so svojimi deťmi o poschodí nižšie v najužšom súkromí. Potom sme zišli všetci do veľkej jedálne, kde stojí vianočný strom – vysoká strieborná jedlička a pod ňou dary... Čo dostal

Zdroj: ÚAM ČČSH.

prezident, ani by sa tam všetko nebolo zmestilo... Pri osvetlenej jedli stál pán prezident medzi pani doktorkou (Alicí) a pani Olgou, podávajúc ruku s láskavým pohľadom každému, kto k nemu pristúpil. Prešli sme potom do haly a sedeli sme v niekoľkých skupinách. Bolo nás dosť. Podával sa čaj. Zapli sme rádio a počúvali milý vánočný večer vojenský z bratislavskej kasárne. Vojaci volali zborove: „Prezidentovi osloboditeľovi zdar...“ Svietil nám len krb a osvetlená jedlička z balkóna obrátená do parku. Nálada bola tichá, radostná, jako to mierne mäkké svetlo.“

První prezident nikdy nezapomněl na skromné poměry, ze kterých vzešel. Uvědomoval si také sílu tradic, které vnímal především ve spojení s lidskou sounáležitostí a pospolitostí. V duchu Vánoc, tedy narození Krista, můžeme vnímat celý Masarykův život, který byl postaven na víře v Boha a v konání skutků lásky, čímž se Masaryk ztotožnil s nejlepšími tradicemi českých i evropských humanistů.

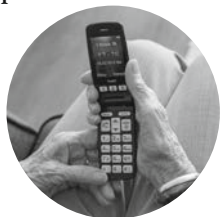
MARTIN CHADIMA

Desatero nejen do karantény – nejen pro seniory

I. Režim

Snažte se alespoň co nejvíce zachovat si režim, na jaký jste zvyklí.

Chodit spát v pravidelnou hodinu, stejně tak ve stejnou hodinu vstávat.

II. Zůstat v kontaktu s blízkými (s rodinou, s přáteli)

Telefonujte, mailujte, pište dopisy... nebuďte sami.

III. Plán na den

Je dobré si udělat denní plán.

Co a kdy se má ten který den udělat (práce či smysluplná činnost, odpočinek, pohyb, kontakt s blízkými).

IV. Pohyb

Krátká procházka či cvičení doma pomohou přijít na jiné myšlenky a zlepšit náladu.

V. Dýchání

Když člověk prožívá úzkost, doporučuje se zklidnit se a zaměřit se jen na své dýchání. Sledovat jen tento pravidelný rytmus.

VI. Péče o sebe

Někdy stačí málo a člověk se cítí lépe – mít dostatek spánku, převléknout se do čistého nebo někdy do „slavnostnějšího“ oblečení, dodržovat hygienu

na stejné úrovni jako doposud, i když jsme doma sami atd.

VII. Práce či smysluplná činnost

Práce šlechtilí ducha i tělo a nemusí se jednat o nic velkého. Hlídkání vnučat, zpívání a vyprávění pohádek vnučatům (i po telefonu), sepsání oblíbených receptů, utřídění starých fotografií. Udělat něco, co už dlouho odkládám. Modlit se za ostatní.

VIII. Humor

„Veselá mysl půl zdraví,“ říká přísloví.

Nebojte se dělat si legraci sami ze sebe, vyprávět veselé historky z minulosti, pustit si komedii... Napětí se léčí i smíchem.

IX. Filtrovat informace

Je dobré čerpat informace jen z důvěryhodných medií a jen po omezený čas. Koukejte se na zprávy odpoledne - ne večer.

X. Dobře jíst

Jezte dobře, užijte si tuto příjemnou část dne. Nezapomínejte na vitamíny C a D, myslete i na něco dobrého, co máte rádi.

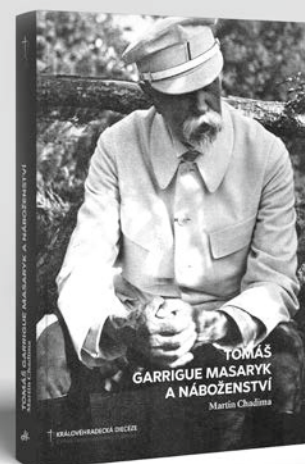
Vydáváme „Tomáš Garrigue Masaryk a náboženství“

Publikace **Tomáš Garrigue Masaryk a náboženství** „vznikla“ díky dlouholetému zájmu autora Martina Chadimy o myšlení a náboženské přesvědčení našeho prvního prezidenta. Masarykova osobnost dokonale demonstruje nejenom sílu ducha konkrétního člověka, ale i schopnost dostat se osobní pílí i cílevědomou prací až na pomyslný vrchol lidské společnosti. V této knize se setkáme s Masarykem, který se po celý svůj život zabýval člověkem a společností, v níž žije, v souvislosti s tím, co jej přesahuje. Alfou a omegou jeho důrazů na morálku je lidská přirozenost, která má své ukotvení v Bohu, i když často v myslích celé řady lidí je TGM zapsán jako ten, který příliš nemiloval církev, její instituce.

Kniha mapuje Masarykovo filozofické i náboženské myšlení a jistě bude inspirující. Je určena všem přemýšlivým čtenářům, kteří se nebojí konfrontovat zažitě představy o té či oné osobnosti s novými skutečnostmi i s novými pohledy.

Tomáš Garrigue Masaryk a náboženství, Martin Chadima 2020.

ISBN 978-80-907315-5-4, 350 stran.

Knihovnice, inženýr, učitelka, stavební technik

„Za vše, co děláme, jsme odpovědni Bohu a máme žít tak, abychom druhému byli ku pomoci. Všichni, tedy celé lidstvo, bychom si měli začít uvědomovat, že nejsme jen pouhou součástí přírody. Člověk jako završení Božího stvoření byl jediný nadán rozumem, a proto je za své činy plně odpovědný svému Stvořiteli. Člověku tedy byla dána veliká moc a svoboda v rozhodování. Je na nás, abychom s dary, které nám Bůh svěřil pro ochranu lidského rodu i pro ochranu životního prostředí, správně hospodařili a chránili je před zneužitím a zapojili se tak do boje proti všem silám zhouby a zmaru.“

Tento krátký úryvek byste našli v „cvičném“ kázání jednoho z našich studentů kazatelského kurzu bratra Františka Maliny, civilním zaměstnáním lesníka a magistra sociální pedagogiky, který v rámci svého působení v krkonošských lesích se mj. zabývá volnočasově-vzdělávacími programy spojenými s ochranou životního prostředí. Studenti kurzu mají různá povolání: knihovnice, inženýr ekonomie, učitelka, stavební technik, inženýrka dopravních staveb, zdravotní sestra, instruktor autoškoly... Rozličná povolání, různá zaměření, ale pod jedním jménem – touhou poznat lépe Boha a život s ním nejen v církvi. Církev po staletí procházela většími či menšími proměnami. Základem vždy bylo šíření evangelia, pěstování společenství s Bohem a mezi lidmi navzájem. V posledních 7 letech se zároveň v souvislosti s probíhajícími přechodem na samofinancování naše církve potýká s klíčovými úkoly, jak

zajistit finance na platy duchovních a zajištěním sborů potřebným počtem duchovních a kazatelů.

Naše sbory v diecézi jsou z poloviny administrovány, tudíž duchovní v daném městě nebydlí, a to nese bohužel náboženské obci jisté znevýhodnění. Proto v Královéhradecké diecézi dlouhodobě probíhá kazatelský kurz všech, kteří mají chuť se vzdělávat a většinou v případě nutnosti (onemocnění, dovolené aj.) zastoupit duchovního v místě. Postavení „výpomocných“ kazatelů není jednoduché. Mimo své vlastní zaměstnání slouží v církvi kazatelskou službou, vypomáhají, kde je potřeba. A důležitost jejich role bude určitě narůstat.

Kazatelský kurz je tedy prvním stupněm teologického vzdělání. Studenti v kurzu získávají vědomosti z věrouky, etiky, církevních dějin, znalosti Bible, řádů, z liturgické praxe a dalších oborů. Přednášejícími jsou duchovní naší diecéze s dlouholetou praxí, připravují

materiály ke studiu, tematické okruhy, seznam doporučené literatury. Studium je rozloženo do 4 let, kdy po sledu přednášek a samostudiu, následuje zkouška z daného předmětu. Mnozí studenti kazatelského kurzu, pak chtějí pokračovat v sebevzdělávání a hlásí se dále na Husitskou teologickou fakultu v Praze.

Aby mohl kazatelský kurz i nadále v současné pandemické době pokračovat, od 4. října se konají videokonference, kde na téma „církevní dějiny“ přednáší ThDr. Jan Rokyta, PhD., bratr farář z Pardubic. Studenti průběžně dostávají výňatky z materiálů týkající se historických osobností církevních dějin, mohou si materiály předem pročíst, při konferenci pak také konzultovat své myšlenky, otázky s přednášejícím. Pro názornost se můžete nyní začíst do části jedné kapitoly skript, které studentům připravil přednášející v předešlém semestru s tématem Nový zákon.

Nauka o Kristu

Nauka o Kristu – kristologie, řešící TAJEMSTVÍ Ježíšovy osoby: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl. (Fp 2,6)

Tím se dostáváme k odpovědi – o kom je celé svědectví Nového zákona a koho to „ohlašovali prorokové“ už ve Starém zákoně? My sami máme osobně poznat: KDO tento Ježíš vpravdě je, abychom V NĚM přišli k poznání Boha, neboť jen tak může být víra v Krista naší osobní vírou (a nikoliv vírou v nějakou autoritu o Kristu mluvící – nevěříme proto, že věří farář nebo babička, ale proto, že sami jsme jej poznali).

Dle svědectví Písma se Ježíš narodil „pod zákonem“ jako židovské dítě v židovské tradici. Dále se dozvídáme o počátku jeho veřejného vystoupení (synagoga v Kafarnaum). Ježíš se ukazuje jako „pravý člověk“, vystavený též pokušením, kterým ovšem nepodléhá. Na jednu stranu je tedy člověkem jako my všichni, na druhou stranu jím není (na rozdíl od něho jsme my „všichni

zhřešili“ Ř 3,23a), neboť jeho vůle nikdy není SVĚ-VOLÍ, je cele poddána a určena vůlí Boží, takže je Ježíš zosobněním Boží lásky (včetně poslušnosti). Dále se dozvídáme, že Ježíš není jedním z proroků, vyřizujících zaslíbení do budoucna, ale je tím, v němž naplnění Božího zaslíbení (tj. „Boží království“) UŽ přišlo. Tomu se říká „MESIÁŠSKÝ NÁROK“. Nevyřizoval jako proroci „slovo od Hospodina“, ale říkal: JÁ pravím vám. Ježíšova osobní autorita je zároveň zjevitelskou autoritou Boží.

Tento nárok je dokazatelným faktem. Není však dokazatelné to, zda Ježíš opravdu JE Mesiášem. JEHO pojetí mesiášství je však v příkrém rozporu s dobovou představou Židů o Mesiáši (jež byla společensko-politickou představou – Mesiáš má usednout „na trůnu Davidově“ a mj. vyhnat římské okupanty).

Rozpor v těchto dvou pojetích mesiášství (jakož i rozpor v otázce smyslu zákona – dle JK je tím smyslem láska k Bohu, bližnímu a sobě samému: „V tom je celý Zákon i Proroci“ = miluješ-li, pak naplňuješ Zákon, Desatero... naopak to nefunguje: plněním Zákona, Desatera, k lásce nedojdeš) byl také důvodem jeho odsouzení a popravy maskované politicky – aby byl odsouzen jakožto protirímský buřič. Ježíš, který se měl za Mesiáše (Spasitele), se buď krutě mýlil, nebo strašlivě lhal, nebo měl pravdu. Odpovědí na mesiášský nárok Kristův je buď víra nebo nevíra.

Nepřátelé církve už záhy ve starověku správě vytušili, že útoky na církev musí

směřovat na Krista. Tyto útoky až podnes vždy zpochybňují buď jeho lidství nebo jeho božství a pracují buď s tezí, že se Ježíš mýlil nebo že lhal. Totéž je pak přeneseno na Kristovy svědky (apoštoly, evangelisty), kteří buď o Ježíši lhali nebo se mýlili. V tomto případě jde o zpochybňující útoky na svědectví církve (útoky na autory Písma, na jejich dílo – Nový zákon – tedy na autoritu Písma, na články víry a Vyznání víry, tedy na autoritu učitelského úřadu církve) a na „předmět“ tohoto svědectví, na Ježíše Krista.

Odpovědí na tyto útoky je „obrana“ (apologie), z níž vyrostla teologie. Ta tvrdí, že: **Ježíš je tentýž, jak o něm svědčí apoštolové.** Je to obrana bezpodmínečného Ježíšova nároku na každého člověka: Ježíš je KRISTUS – je to SYN BOŽÍ neboli SLOVO BOŽÍ, neboli ZJEVENÍ BOHA V ČLOVĚKU JEŽÍŠI, pravého Boha v pravém člověku. Je to člověk, v němž je přítomen Bůh, ne nějak *trochu*, ale cele, tj. osobně. V něm je „s námi“ a v něm „pro nás“ jedná. Vyjádřeno starověkým dogmatem: Kristova „přirozenost“ je jednak lidská – to s ním máme společné – a jednak božská. Má tedy dvě „přirozenosti“, jeho „osoba“ je božská. Proto je Ježíš „pravý člověk a pravý Bůh“. Není *prostě* Bůh a není *prostě* člověk.

Studijního materiálu 2019 – výňatek ze skript „Nový zákon“, která pro naše studenty připravil ThDr. Stanislav Švarc, Th.D. – bratr farář v Náchodě a Polici nad Metují.

Pane Bože,

děkujeme, že nás provázíš a jsi s námi v této těžké době. Děkujeme, že nám ukazuješ cestu a cítíme Tvoji lásku. Pane, děkujeme za všechny Duše, které jsi povolal k sobě a je jim u Tebe dobře. Bože, prosíme za všechny lidi, kteří trpí psychicky i fyzicky, zvláště v této covidové době. Dej jim sílu. Pane, prosíme za všechny, kteří se cítí osamoceni, aby pochopili, že je miluješ. Pane, prosím ukaž nám cestu z marasmu do dní zalitých sluncem a plných radostí. Pane, smiluj se nad námi. Bože, smiluj se.

MONIKA ŘÍHOVÁ
NO Hradec Králové

Pane, který jsi v nebesích,

nekonečný zdroj lásky, laskavosti, štědrosti, pochopení, vesmírné vědomosti a energie, který mi ukazuješ cestu životem prostřednictvím svého syna Ježíše, přijmi prosím moji modlitbu, prosby a poděkování.

Děkuji za vše, co mi umožňuješ dělat, za to že pod Tvým dohledem mohu být tím, kým jsem, být prospěšným svým blízkým i společností, ve které žiji. Děkuji za upozornění při mých omylech a nevědomostech. Děkuji za odpuštění chyb, kterých jsem se nevědomky nebo i vědomě dopustil a poučil se z nich. Děkuji za to, že všem v naší společnosti dáváš stejné šance k žití a chování. Prosím, dej mi šanci k prožití současného složitého období, dej mi vůli dodržovat všechny zásady chování tak, abych mohl nadále v pouti životem bez onemocnění pokračovat. Prosím pane, dej, aby všichni obyvatelé naší země procitli, zapomněli na své ego, měli vůli dodržovat zásady a chovat se ohleduplně k sobě a svému okolí. Prosím, dej všem sílu pandemií projít zdárně anebo jen s mírnými průběhy. Děkuji všem, kteří pracují a pomáhají nemocným a potřebným. Pane, děkuji za odpuštění, prosby a přání. Amen

ZBYNĚK ŠAFÁŘ
NO Hradec Králové

O radosti a proč být dobrými hospodáři

„Dobrý den, paní farářko, měla byste někdy čas sejít se s naším panem ředitelem?“ Právě tak začala jedna z kapitol příběhu o radosti, který je, věřím, bez konce. Odpovědí na otázku bylo dohodnuté datum schůzky. Překvapení ze setkání s manažerem zemědělské firmy bylo skutečně mimořádné. Byl rozhodnutý darovat naší náboženské obci nemalý obnos. Celých sto tisíc korun! Jedinou podmínkou bylo přispět na konkrétní věc. Nemusela jsem dlouho přemýšlet. Už delší dobu jsme zvažovali, jak zařídit vytápění sboru Prokopa Velikého v Bakově nad Jizerou, zároveň s podmínkou, aby topení bylo pro nás finančně výhodnější než doposud. Nápad se panu řediteli zamlouval, ale rád si kostel nejdříve prohlédl, proto jsme se přímo ze schůzky rozjeli do kostela. A bylo vyhráno – u nás se mu moc líbilo. Uznal, že myšlenka pořídit elektrické infrazářiče, je skutečně dobré řešení. Dosud jsme se totiž na zimu stěhovali do půl kilometru vzdálené farní modlitebny a sbor zůstával na několik měsíců opuštěný.

S chutí jsme se pustili do práce. Bylo potřeba zajistit projektanta, povolení od ČEZu, firmu, která práci provede, celkovou revizi a na závěr úklid. Ale všechna jednání, prohlídky, papíry a formuláře, dopisy, podpisy, razítka a telefony stály za to. Za několik týdnů jsme se radovali z hotové práce. Díky velkorysému daru můžeme náš sbor, který byl postaven našimi předky v roce 1931, po mnoha letech užívat k bohoslužbám celoročně. Ba co víc, zatopíme také návštěvníkům koncertů nebo účastníkům podzimní vernisáže obrazů dětí ZUŠ, která se po mnoha letech stala milou tradicí.

Zdálo se, že nastane opačný problém. Co s opuštěnou farou? Biblické hodiny, setkání rady starších, divadla pro děti nebo vzdělávací besedy budovu sice na čas oživily, ale přece jen by si zasloužila větší využití. Nevěděli jsme si rady. A přece se řešení našlo. Na konci roku 2018 nás oslovila paní Štěpánová s nápadem vybudovat pro Bakováky komunitní centrum. Pro realizaci jí však

chyběly prostory. Protože k nám se svými dětmi chodila na loutková představení, vzpomněla si právě na faru. Po projednání na radě starších i konzultacích s diecézí jsme souhlasili. Rozběhla se „akce“, jejímž výsledkem je komunitní centrum „Spokojený svět“, kde se setkávají lidé různých věkových i zájmových skupin. Navštěvují kurzy šití či angličtiny. Přichází si mohou zacvičit jógu, zúčastnit se výtvarné nebo hudební dílny. Odpoledne a večer jsou v nabídce přednášky, filmy nebo hudební vystoupení. Samozřejmě nechybí biblické hodiny a naše zavedená divadélka pro děti. Přes léto tu probíhají příměstské tábory, kdy se využívá i krásná farní zahrada. Budova nejen žije, ale pro mnohé se stala prvním setkáním s církevním prostředím. Navíc se díky financím, které zajistila paní Štěpánová, podařilo faru v mnohém vylepšit. V přízemí se vybuodovala kuchyňka a druhé WC, pořídit se nový plynový kotel i vstupní dveře. V neposlední řadě je nájem z komunitního centra zdrojem příjmů pro náboženskou obec. No, řekněte, není to pro radost?

Jiná kapitola příběhu o radosti se odehrála v náboženské obci Mnichovo Hradiště. Té patří kaplička na Jivině, o níž jsme se starali, jak se dalo. Ovšem střechu sami opravit neumíme. Vlhké mapy na stropě dávaly jasný signál – do kaple zatéká. Ale co s tím, když nemáme tolik peněz? Sestra Milenka

Nevyhoštěná přišla s nápadem oslovit ministerstvo zemědělství. Četla, že přispívá na drobné sakrální stavby na venkově. Proč to tedy nezkusit?! Přes různá jednání s ministerskými úředníky, telefonáty, mailování, nutný podrobný rozpočet prací i detailní vyúčtování, to rozhodně stálo za to. Máme novou střechu a letos na jaře jsme kapli vymalovali. Poslední, co připomínalo děravou krytinu, tak pod malbou zmizelo. Kaplička by si jistě zasloužila také nový kabát, ale to už je jiná kapitola, která zatím čeká na napsání.

Dalo by se jistě dál mluvit o radostných událostech. Třeba o Mimoni, kde jsme se letos pustili do zateplení domku a vylepšili tak nejen dům, ale i bydlení nájemníkům. Nebo o nových oknech na faře v Českém Dubu. Co však je podstatné a stojí na začátku každé kapitoly o radosti, je jistota, že na radost ani starost nejsme sami. Setkáváme se, přemýšlíme, co je třeba udělat, přidáváme ruku ke společnému dílu, protože chceme být dobrými hospodáři. Dodáváme si sílu i odvalu k rozhodnutím, byť třeba nelehkým a nejistým, ale vždy a ve všem prosíme o Boží pomoc a modlíme se. Víme přece, že bez našeho přičinění se nic nezmění a bez Božího požehnání to zase nebude ono.

KATEŘINA HAVELKOVÁ
farářka

Diecézní domy pro časy budoucí

Vedle ubytovny v Ústí nad Orlicí vlastní diecéze několik dalších objektů, které jsou vnímány jako investice pro zajištění církve – podpora platů duchovních v čase budoucích. O objekty se starají naši správci budov a patří jim všem naše velké poděkování.

Jedním z nich je DAVID LÍBAL, který již některé projekty ukončil, jiné probíhají, další „čekají na pokračování svého příběhu“ v architektonické kanceláři nebo stavebním úřadu...

V minulosti pod dohledem Davida Líbala proběhla rekonstrukce a zprovoznění bytového domu v Hronově. Vše se vydařilo, dům vypadá krásně, slouží a je plně obsazen. Nyní má na starosti podobný projekt v Náchodě – několikapodlažní dům má 13 bytů, ve kterých nyní probíhá rekonstrukce. Dalším objektem je rodinný dům v Nové Vsi. Dům se celkově rekonstruuje se záměrem jej v budoucnu pronajímat. Před 4 lety se otevírala ubytovna pro sociálně znevýhodněné osoby Ararat v Úpici. Zde David Líbal postupně po jednotlivých patrech zprovoznil celý dům. Letos se zde uskutečnila výměna topení, Ararat se stále vylepšuje a ubytovávat je již možné ve všech patrech. Klienti bývají často problémoví, služba Davida Líbala tedy obnáší stálý dohled a řešení problémových situací, což nebývá lehkou záležitostí.

Dalším našim správcem je DAVID ŠTĚPÁNEK, který se stará o Apartmány pod Sjezdovkou v Červené Vodě. Zeptali jsme se jej:

Davide, Apartmány pod Sjezdovkou vlastní diecéze teprve jeden rok a bohužel nás zasáhlo jarní i podzimní omezení díky pandemii. Můžete nám i přesto říci, jak se apartmánům dařilo, zda byl o ubytování zájem?

Vzhledem ke covidové situaci a že sezona na Červené Vodě je především v zimě a v létě, musím říci, že se dařilo. Zájem o ubytování v těchto ročních obdobích je nemalý. Pravda, byl by asi o něco větší i mimo sezonu, pokud by nedošlo k omezením. Největší návštěvnost byla okolo Silvestra. Taký přes celé léto, asi i kvůli tomu,

že se mnozí lidé rozhodli trávit dovolenou v Čechách. Jarní lockdown se nás naštěstí moc nedotkl, protože bylo téměř po lyžařské sezóně. Uvidíme, jak to bude v následujících měsících.

Co se Vám v apartmánech podařilo doposud vylepšit?

Na apartmánech vzniklo nové dřevěné posezení s ohništěm a také malé dětské hřiště – trampolína, skluzavka. Vzhledem k přechodu na DVBT2 byly nakoupeny nové, modernější televizory. Naše balkony potřebovaly nový nátěr, byla opravena budka s hlavním uzávěrem plynu. Stále je co zlepšovat a opravovat. Na apartmánech není práce nikdy hotová. Na jedné straně něco dokončím a z druhé se může opět začít.

Jaké změny do budoucna zde chystáte?

Rád bych zlepšil venkovní osvětlení na budově. Na jaře bych chtěl pokračovat v budování venkovního posezení. Přemýšlím o pergole a rozšíření dětského hřiště o další atrakce. Někteří z duchovních se již zde ubytovali a líbilo se jim tu. Sám se snažím o zviditelnění apartmánů a budu rád, když objekt budete inzerovat mezi svými známými jako příjemnou možnost trávení volných dnů v zatím velice krásném a nepředvídaném koutu naší země. Rád bych vás tedy chtěl všechny požádat o pomoc v propagaci – děláme to pro sebe navzájem.

Děkuji, Davide, ať se daří.
JANA PECHANCOVÁ

mosty

Královéhradecké diecéze
CČSH

Čtvrtletník

4/2020

Ročník IV

Registrace
MK ČR E 22824
ISSN 2570-5431

Vydává
Královéhradecká diecéze
Církve československé husitské,
Hradec Králové.

Číslo a den vydání:
4/1. 12. 2020

Kontaktní adresa
Královéhradecká diecéze CČSH
Ambrožova 728/3
Hradec Králové 500 02
IČ: 62695720
dieceze.hradec@ccshk.cz
tel.: 608 404 746
<http://www.ccshk.cz/>
Královéhradecká diecéze CČSH

Redakční rada
Kateřina Havelková
Martin Chadima
Štěpán Klásek
Miroslava Mlýnková
Erika Oubrechtová
Pavel Pechanec
Jana Pechancová
Vladislav Pek
David Smetana
Aleš Toman

Odpovědná redaktorka
Jana Pechancová

Sazba & tisk
Tiskárna H.R.G. Litomyšl

Podpořeno z Fondu rozvoje
Královéhradecké diecéze CČSH.

APARTMÁNY POD SJEZDOVKOU

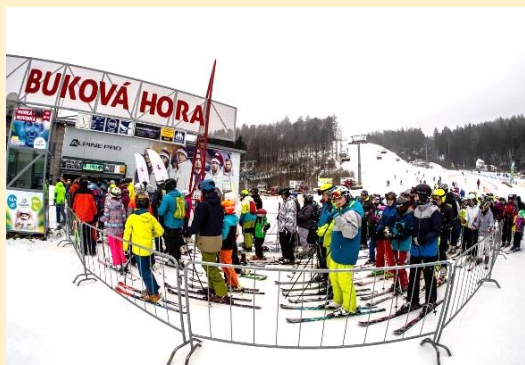
Mlýnský Dvůr 54, 561 69 Červená Voda IČO 62695720

Kontakt: David Štěpánek, 773 751 591, podsjezdovkou@email.cz

 <https://www.podsjezdovkou.com/kontakty/>

APARTMÁNY
POD SJEZDOVKOU

Ubytování v apartmánovém domě, který se nachází v obci Mlýnský Dvůr – Červená Voda v blízkosti **SKIRESORTU Buková hora**.

Apartmány Pod Sjezdovkou poskytují ubytování až pro 27 osob v sedmi 2-3-4 lůžkových apartmánech.

Každý apartmán má **vlastní terasu s výhledem do okolí**. Apartmány se skládají ze vstupní chodbičky, vybavené kuchyňky, sociálního zařízení, pokojů a samostatné terasy. K dispozici Wi-Fi, TV, ohniště se vším potřebným.

 KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE
Církev československé husitské